

Rada Doskonałości Naukowej	
00-901 Warszawa, pl. Defilad 1	
Instytut Nauk Politycznych	
WPŁYNĘŁO (pewno)	
08.10.2021	
Znak sprawy	
Profil	Załącznik
<i>AL</i>	<i>222</i>

RADA DOSKONAŁOŚCI NAUKOWEJ PIECZĘĆ DEKRETAÇÃO	
Data dekretacji	Podpis osoby dekretującej
<i>08.10.21</i>	<i>AL</i>
Nazwa komórki organizacyjnej	Osoba
<i>25</i>	<i>GS</i>
Uwagi	

Grzegorz Kozłowski
Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP

Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie
Wydział Nauk Społecznych
Instytut Nauk Politycznych
ul. Ks. Feliksa Szrajbera 11, 10-007 Olsztyn
za pośrednictwem:
Rady Doskonałości Naukowej
pl. Defilad 1
00-901 Warszawa
(Pałac Kultury i Nauki, p. XXIV, pok. 2401)

Wniosek

z dnia 8.10.2021 roku

o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie **nauk społecznych** w dyscyplinie **nauki o polityce i administracji**

Określenie osiągnięcia naukowego będącego podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego:

monografia: *Smart not Small. Polityka bezpieczeństwa Republiki Estońskiej*, Towarzystwo Naukowe Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, Lublin 2020, ss. 372.

Wniosuję – na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 zm.) – aby komisja habilitacyjna podejmowała uchwałę w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w głosowaniu ~~tajnym~~/jawnym*

Zostałem poinformowany, że:

Administratorem w odniesieniu do danych osobowych pozyskanych w ramach postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego jest Przewodniczący Rady Doskonałości Naukowej z siedzibą w Warszawie (pl. Defilad 1, XXIV piętro, 00-901 Warszawa).

Kontakt za pośrednictwem e-mail: kancelaria@rdn.gov.pl, tel. 22 656 60 98 lub w siedzibie organu. Dane osobowe będą przetwarzane w oparciu o przesłankę wskazaną w art. 6 ust. 1 lit. c) Rozporządzenia UE 2016/679 z dnia z dnia 27 kwietnia 2016 r. w związku z art. 220 - 221 oraz art. 232 – 240 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w celu przeprowadzenie postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego oraz realizacji praw i obowiązków oraz środków odwoławczych przewidzianych w tym postępowaniu.

Szczegółowa informacja na temat przetwarzania danych osobowych w postępowaniu dostępna jest na stronie www.rdn.gov.pl/klauzula-informacyjna-rodo.html

Grzegorz Kozłowski
.....
(podpis wnioskodawcy)

Załączniki:

1. Dane wnioskodawcy.
2. Kopia dokumentu potwierdzającego posiadania stopnia doktora.
3. Autoreferat przedstawiający opis kariery zawodowej oraz istotnej aktywności naukowej lub artystycznej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej, wraz z kopiami dokumentów potwierdzającymi określone osiągnięcia, w szczególności dotyczących staży naukowych, grantów, publikacji powstałych w wyniku prowadzenia badań w więcej niż jednej jednostce naukowej.
4. Wykaz osiągnięć naukowych lub artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny.

Warszawa, 8.10.2021

dr Grzegorz Kozłowski

Autoreferat

Posiadane dyplomy i stopnie naukowe

Stopień naukowy doktora nauk ekonomicznych nadany uchwałą Rady Kolegium Gospodarki Światowej Szkoły Głównej Handlowej z dnia 6 czerwca 2007 roku na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Struktura finansowania Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego ze szczególnym uwzględnieniem wspólnego finansowania* (promotor: prof. dr hab. Krystyna Michałowska-Gorywoda).

Tytuł zawodowy magistra:

- nauk prawnych, Uniwersytet w Białymstoku, 22 maja 1998, praca magisterska: *Referendum jako wyraz woli suwerena.*
- nauk ekonomicznych, Szkoła Główna Handlowa, 7 lipca 1999, praca magisterska: *Struktura finansowa Unii Zachodnioeuropejskiej.*

Tytuł zawodowy licencjata:

- nauk ekonomicznych, Szkoła Główna Handlowa, 26 marca 1998, praca licencjacka: *Ocena kosztów rozszerzenia NATO.*

Inne:

- kurs urzędników wysokiego szczebla w Europejskim Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony (ESDC-European Security and Defence College); rok akademicki 2004/2005.

Omówienie osiągnięcia, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy

Jako osiągnięcie naukowe, które uznaję za znaczący wkład w rozwój nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce i administracji wskazuję monografię: *Smart not Small. Polityka bezpieczeństwa Republiki Estońskiej*, Towarzystwo Naukowe Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, Lublin 2020, ss. 372, ISBN 978-83-7306-965-7

Recenzenci wydawniczy: prof. dr hab. Raimo Pullat (Uniwersytet w Tallinnie) oraz dr. hab. Zdzisław Śliwa (Bałtycka Akademia Obrony w Tartu).

Cel i przedmiot badań oraz pytania badawcze

Tematyka polityki bezpieczeństwa Republiki Estońskiej pozostaje bardzo słabo zbadana i opisana w literaturze krajowej. Istniejące pozycje w ograniczonym stopniu odnoszą się do tego obszaru, przedstawiając go zazwyczaj w szerszym kontekście problematyki państw bałtyckich. Literatura zagraniczna również jest pozbawiona pozycji całościowo i wyczerpująco podejmujących politykę bezpieczeństwa Estonii. Dostępne prace zawierają analizy odnoszące się zazwyczaj do wybranych jej aspektów¹, pomijając nierzadko szerszy kontekst historiozoficzny, geopolityczny, ekonomiczny i społeczny².

Przeprowadzone przeze mnie badania pozwoliły na całościowe spojrzenie na uwarunkowania bezpieczeństwa i obrony Republiki Estońskiej, przy wykorzystaniu dostępnych metod badawczych. Powstała na ich podstawie monografia pozwoliła na holistyczną i zobiektywizowaną ocenę polityki bezpieczeństwa państwa znajdującego się na północnowschodnich rubieżach obszaru północnoatlantyckiego. Opublikowana monografia może tym samym stanowić w tym obszarze znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauk o polityce.

Praca ma charakter teoretyczno-empiryczny. Główny problem badawczy zawarty w monografii dotyczy założeń polityki bezpieczeństwa Estonii w warunkach istniejących determinantów geostrategicznych. W trakcie prowadzonych badań sformułowałem kilka pytań szczegółowych: Jakie uwarunkowania mają decydujący wpływ na kształtowanie się polityki

¹ Szeroko ten temat podejmuje V. Veebel. Zob. m.in. *Planning and Developing the Estonian Military Forces: Progress, Challenges and Dilemmas*, Estonian Foreign Policy Institute, Tallinn, 2017.

² Np. nie podejmowano dotychczas holistycznej analizy ekonomicznych aspektów członkostwa Estonii w NATO.

bezpieczeństwa Estonii? Na jakich podstawach militarnych i pozamilitarnych oparty jest system bezpieczeństwa państwa? Jak kształtowały i kształtują się relacje Estonii z NATO (*North Atlantic Treaty Organization*-Organizacja Traktatu Północnoatlantyckiego³) w okresach przed- i poakcesyjnym oraz jakie były i są determinanty tych relacji? Jakie znaczenie dla bezpieczeństwa Estonii stanowi międzynarodowa współpraca dwu- i wielostronna? Czy Estonia jest beneficjentem Sojuszu?

Przedmiotem badań był wewnętrzny (krajowy) oraz zewnętrzny (międzynarodowy) wymiar polityki bezpieczeństwa Estonii, natomiast celem głównym pracy autora było usystematyzowanie, uporządkowanie i poszerzenie wiedzy w zakresie polityki bezpieczeństwa Republiki Estońskiej. Wśród celów szczegółowych wyznaczyłem: analizę potencjału geopolitycznego Estonii i wynikających stąd konsekwencji; przedstawienie uwarunkowań historycznych, geopolitycznych, demograficznych i politycznych polityki bezpieczeństwa państwa; zbadanie systemu bezpieczeństwa narodowego państwa, w tym jego wymiaru militarnego i niemilitarnego; analizę procesu akcesyjnego Estonii do Sojuszu Północnoatlantyckiego oraz charakteru jej członkostwa w NATO od 2004 roku; ocenę założeń zagranicznej polityki bezpieczeństwa państwa w układzie dwu- i wielostronnym oraz przedstawienie kwestii finansowania bezpieczeństwa państwa, w tym zbadanie ekonomicznych aspektów członkostwa Estonii w Sojuszu.

Sformułowałem główną hipotezę roboczą następująco: w warunkach istniejących determinantów geostrategicznych, zdominowanych przez polityczne, militarne, historyczne oraz demograficzne uwarunkowania relacji rosyjsko-estońskich, priorytetem polityki bezpieczeństwa Estonii jest jej oparcie na prawach i obowiązkach wynikających z członkostwa w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, w tym przede wszystkim zasadzie kolektywnej obrony, przy dopełniającej roli własnych zdolności militarnych oraz wsparcia zewnętrznego w drodze współpracy dwu- i wielostronnej.

Dodatkowo określiłem hipotezy szczegółowe (pomocnicze). Po pierwsze założyłem, że Estonia, opierając swoje bezpieczeństwo na zasadzie obrony kolektywnej Sojuszu, jest zdeterminowana do aktywnego członkostwa w NATO i wypełniania zobowiązań Organizacji (w tym finansowych). Po drugie uznałem, że szerokie spektrum zagrożeń ze strony Rosji skłania Estonię do rozbudowy własnych zdolności w zakresie bezpieczeństwa militarnego i niemilitarnego. Po trzecie przyjąłem, że Estonia realizuje aktywną i powyżej własnego potencjału politykę bezpieczeństwa i zagraniczną, skutecznie wykorzystując zbudowane przez

---

³ Inaczej Sojusz Północnoatlantycki lub Sojusz.

siebie zdolności w zakresie nowoczesnych technologii (w tym bezpieczeństwa teleinformatycznego). Po czwarte założyłem, że Estonia prowadzi zdywersyfikowaną zewnętrzną politykę bezpieczeństwa, opartą na ścisłej i jednoczesnej współpracy z państwami członkowskimi NATO oraz neutralnymi państwami sąsiedzkimi, pomimo różnic w polityce tych państw wobec Federacji Rosyjskiej.

Metodologia i struktura pracy

Na przyjętą w pracy metodologię badań wpływ miało podejście interdyscyplinarne. Analizowałem możliwości doboru właściwego paradygmatu badawczego w ramach teorii stosunków międzynarodowych, który mógłby zostać wykorzystany dla względnie optymalnego wyjaśnienia determinantów polityki bezpieczeństwa Republiki Estońskiej. Uznałem, że o ile ujęcie realistyczne, wiążące nakaz zapewnienia bezpieczeństwa państwa z normatywnie definiowanym interesem narodowym, częściowo zachowuje wartość eksplanacyjną, o tyle ma ono zawężający charakter, nie uwzględniając szeregu istotnych elementów (tożsamościowych, instytucjonalnych i innych), na które wskazują zwolennicy teorii konstruktywistycznej⁴. Założyłem, że wielopłaszczyznowa analiza polityki bezpieczeństwa Estonii wymaga właściwego rozpatrzenia ewolucji doktryny bezpieczeństwa i stopniowego odchodzenia od klasycznej koncepcji, pozycjonującej bezpieczeństwo w sektorze militarnym, gdzie państwo jest w centrum polityki, na rzecz szerokiej koncepcji bezpieczeństwa, uwzględniającej także inne dziedziny, których znaczenie w stosunkach międzynarodowych dynamicznie rośnie⁵. W ramach prowadzonych badań wykorzystałem optykę konstruktywistyczną, przy uwzględnieniu części też realistycznych.

Proces badawczy wymagał użycia odpowiednich pojęć oraz kompleksowego zastosowania metod pozyskiwania i przetwarzania informacji. Dla uzyskania większej obiektywności poznania w procesie prac nad monografią wykorzystałem ilościowe i jakościowe metody analizy. Posłużyłem się metodami: analizy i krytyki piśmiennictwa, badania dokumentów obejmujących tematykę polityki bezpieczeństwa (Konstytucja, ustawy i akty niższego rzędu, wybrane umowy międzynarodowe oraz doktryny bezpieczeństwa Republiki Estońskiej i Federacji Rosyjskiej), porównawczej i obserwacyjnej oraz pogłębionych wywiadów. Przeprowadziłem kilkadziesiąt rozmów z byłymi i obecnymi urzędnikami

---

⁴ R. Zięba, *Bezpieczeństwo w ujęciu różnych paradygmatów naukowych*, /w/ R. Skarzyński, E. Kuźlewska (red.), *Bezpieczeństwo. Dyscyplina nauki wobec funkcjonowania państwa*, Agencja Wydawnicza Ekopress, Białystok 2018, s. 14-21.

⁵ Debata na ten temat: B. Buzan, O. Waever, J. de Wilde, *Security, A New Framework for Analysis*, Lynne Rienner Publishers, London, 1998, s. 2 i n.

Republiki Estońskiej oraz świadkami i uczestnikami najnowszej historii Estonii, w tym m.in. z pp.: prezydentem Arnoldem Rüütelem, premierem Indrekiem Tarandem, ministrem spraw zagranicznych i obrony Jüri Luikiem, ambasadorem Kalevem Stoicesu, dyrektorem ośrodka badawczo-eksperckiego ICDS (*International Centre for Defence and Security*) Svenem Sakkovem i wieloma innymi oficjelałami estońskimi. Dotyczyły one zarówno historii najnowszej państwowości Republiki Estońskiej, w tym jej drogi do NATO, jak również bieżącej polityki bezpieczeństwa i zagranicznej. Prowadzone badania konfrontowałem – jako uczestnik życia politycznego w Tallinnie – z realiami współczesnej polityki Estonii.

Praca składa się z wprowadzenia, sześciu rozdziałów, zakończenia i bibliografii oraz wykazu skrótów. Rozdział pierwszy jest poświęcony determinantom polityki bezpieczeństwa Estonii. Przedstawiłem w nim Republikę Estońską jako państwo małe i związane z tym implikacje dla bezpieczeństwa i obrony państwa. Eksponowałem częściowo efektywne działania Tallinna w zakresie ograniczania istniejących asymetrii w relacjach z innymi państwami. Analizowałem także historyczne uwarunkowania państwa estońskiego ze szczególnym uwzględnieniem historii XX wieku. Okres międzywojnia, okupacje niemiecka i sowiecka oraz początki kształtowania się okresu drugiej republiki miały decydujące znaczenie dla odrzucenia koncepcji państwa neutralnego oraz wyboru pro-atlantycznego wektora polityki bezpieczeństwa. Ponadto dokonałem analizy uwarunkowań geopolitycznych, demograficznych i politycznych, akcentując wielopłaszczyznowe relacje między Estonią i Rosją.

W rozdziale drugim przeprowadziłem analizę systemu bezpieczeństwa militarnego Estonii. Szeroko i wielowątkowo omówiłem koncepcję bezpieczeństwa państwa i model jego totalnej obrony, wskazując na najważniejsze zagrożenia dla Republiki Estońskiej oraz akcentując znaczenie odstraszania. Przedstawiłem organizację obrony narodowej, w tym najważniejszych organów państwa, sił zbrojnych oraz sił pozamilitarnych. Uwzględniłem również znaczenie dyplomacji (w tym dyplomacji wojskowej) jako istotnego narzędzia polityki bezpieczeństwa Estonii.

Rozdział trzeci dotyczy niemilitarnych aspektów bezpieczeństwa Estonii. Zważywszy na strukturę bieżących i przewidywanych zagrożeń dla Estonii oraz ich miejsca w polityce bezpieczeństwa państwa przyjąłem, że kluczowe znaczenie mają: bezpieczeństwo teleinformatyczne; Estonia jest konsumentem i producentem bezpieczeństwa ze względu na swoje wysokie zdolności w zakresie technologii zaawansowanych; bezpieczeństwo informacyjne; Tallinn jest szczególnie narażony na politykę dezinformacyjną ze strony Moskwy, skutecznie budując własne zdolności w zakresie komunikacji strategicznej; bezpieczeństwo ekonomiczne; zweryfikowano istniejące zagrożenia w sektorach finansowym,

handlowo-inwestycyjnym i transportowym oraz bezpieczeństwo energetyczne; przeprowadzono badania stopnia zależności energetycznej Estonii od zewnętrznych dostawców oraz wyzwań związanych z przyjęciem założenia pełnej neutralności klimatycznej do 2050. Poddano także badaniom inne typy bezpieczeństwa, w tym: społeczne i wewnętrzne.

W rozdziale czwartym dokonałem analizy drogi Estonii do NATO oraz kształtowania się charakteru członkostwa państwa w Sojuszu. Analizowałem szczegółowo etapy formowania się na początku lat 90-tych XX wieku relacji estońsko-rosyjskich jako kluczowych dla wyboru prozachodniego kursu polityki bezpieczeństwa Estonii. Zbadałem proces akcesji do Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, wskazując, że członkostwo Estonii w NATO można generalnie podzielić na dwa etapy: przed i po rozpoczęciu konfliktu zbrojnego między Ukrainą i Federacją Rosyjską, jako cezury determinującej wzmocnienie zdolności do odstraszenia i obrony Estonii w drodze dyslokacji wojsk sojuszniczych na jej terytorium. Przedstawiłem także priorytety Tallinna w Sojuszu, oparte na tradycyjnych funkcjach NATO wynikających z zasady kolektywnej obrony.

Rozdział piąty jest poświęcony dwu- i wielostronnej współpracy międzynarodowej Estonii w dziedzinie bezpieczeństwa. Przedstawiłem w nim ramy funkcjonowania Tallinna w Unii Europejskiej, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie oraz Rady Europy, jako kluczowych – obok NATO - organizacjach z punktu widzenia bezpieczeństwa Estonii. Dokonałem także analizy polityki Estonii w ramach relacji regionalnych, w tym w formatach: bałtyckim, bałtycko-nordyckim i trójmorskim. Omówiłem współpracę dwustronną Estonii z najważniejszymi sojusznikami, dokonując autorskiego podziału ich znaczenia z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa. Uznałem, że kluczowym gwarantem bezpieczeństwa dla Estonii są Stany Zjednoczone, a w dalszej kolejności Wielka Brytania i Francja oraz Polska jako największy sojusznik Estonii na flance wschodniej, charakteryzujący się podobnymi determinantami polityki bezpieczeństwa.

W rozdziale szóstym przeprowadziłem badania w obszarze finansowania bezpieczeństwa Estonii, w tym kształtowania się poziomu wydatków obronnych państwa w okresie po odzyskaniu niepodległości. Przedstawiłem stan realizacji przez Estonię wytycznych finansowych NATO, analizując podział obciążeń w Sojuszu z punktu widzenia korzyści i kosztów, które ponosi Tallinn. Wskazałem także na najważniejsze dylematy związane z finansowaniem bezpieczeństwa przez Estonię, wynikające przede wszystkim z bardzo ograniczonych możliwości budowania zdolności obronnych z własnych środków.

Baza źródłowa pracy obejmuje literaturę krajową i zagraniczną (w tym estońską) oraz dokumenty instytucji estońskich, rosyjskich oraz wybranych organizacji międzynarodowych.

Ważnym jej elementem są informacje pozyskane w drodze badań przeprowadzanych metodą jakościową oraz weryfikowanych poprzez obserwację uczestniczącą. Bibliografia jest uzupełniona o źródła netograficzne.

Wyniki badań

W wyniku przeprowadzonych badań zweryfikowano pozytywnie główną hipotezę roboczą, że w warunkach istniejących determinantów geostrategicznych, zdominowanych przez polityczne, militarne, historyczne oraz demograficzne uwarunkowania relacji rosyjsko-estońskich, priorytetem polityki bezpieczeństwa Republiki Estońskiej jest jej oparcie na prawach i obowiązkach wynikających z członkostwa w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, w tym przede wszystkim zasadzie kolektywnej obrony, przy dopełniającej roli własnych zdolności militarnych oraz wsparcia zewnętrznego w drodze współpracy dwu- i wielostronnej.

Tallinn jest zmuszony do prowadzenia polityki państwa małego o ograniczonej głębi operacyjnej i konieczności oparcia swoich działań na sojuszach z silniejszymi partnerami. Skłaniają do tego uwarunkowania historyczne, każące odrzucić status państwa neutralnego jako możliwy wariant optymalizacji bezpieczeństwa Estonii w warunkach współczesnych i przewidywanych zagrożeń. Wielopłaszczyznowe relacje między Tallinnem i Moskwą są czynnikiem kluczowym dla oceny determinantów polityki bezpieczeństwa Estonii, zważywszy na: znaczny odsetek mniejszości rosyjskojęzycznej w strukturze demograficznej państwa, bieżące i przewidywane rozbieżności o charakterze politycznym i prawnym między oboma państwami oraz wewnętrzną sytuację polityczną. Napięcia estońsko-rosyjskie mają charakter trwały, będąc częściowo odzwierciedleniem sporu kulturowego między cywilizacją zachodnią i wschodnią.

Estonia wybrała podejście szerokiej koncepcji bezpieczeństwa państwa oraz model obrony totalnej, która angażuje możliwie wszystkie zasoby i struktury państwa. Zważywszy na dominujący kierunek zagrożenia (Federacja Rosyjska), jego szerokie spektrum (konwencjonalne i hybrydowe) oraz znaczną dysproporcję potencjału militarnego między Estonią i Rosją, Tallinn może polegać na własnych zdolnościach tylko w bardzo ograniczonym stopniu, będąc zmuszony do oparcia swojego bezpieczeństwa na NATO i wynikającej z art. 5 Traktatu Waszyngtońskiego zasady obrony kolektywnej. Członkostwo w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego stanowi dla Estonii priorytet polityki bezpieczeństwa, któremu podporządkowane są inne cele. Tallinn postrzega zbiorową obronę w ramach NATO nie tylko jako przyrzeczenie podjęcia działań na wypadek agresji, ale także jako bieżące wsparcie dla

zdolności do obrony i odstraszenia potencjalnych agresorów Estonii poprzez obecność wojsk sojuszniczych na jej terytorium. Aktywna polityka międzynarodowa w innych organizacjach międzynarodowych o istotnym dla bezpieczeństwa państwa znaczeniu oraz współpraca multi- i bilateralna stanowi dopełnienie członkostwa w NATO.

W toku badań zweryfikowano także hipotezy szczegółowe. Po pierwsze, opierając swoje bezpieczeństwo na zasadzie obrony kolektywnej Sojuszu, Estonia jest zdeterminowana do aktywnego członkostwa w NATO i wypełniania zobowiązań Organizacji (w tym finansowych). Realizuje *in extenso* wytyczne polityczne, wojskowe i ekonomiczne Sojuszu Północnoatlantyckiego. Podąża najczęściej za decyzjami Stanów Zjednoczonych („bandwagoning”), jako najważniejszego sojusznika Estonii oraz gwaranta skutecznej obrony i odstraszenia państwa. Tallinn należy do liderów wśród państw członkowskich pod względem wypełniania zobowiązań ekonomiczno-finansowych (wydatki obronne), pozostając względnie czynny w operacjach sojuszniczych, chcąc przełamywać zarzuty o wyłącznym konsumowaniu bezpieczeństwa, ale także jego produkcji.

Po drugie, szerokie spektrum zagrożeń ze strony Rosji skłania Estonię do rozbudowy własnych zdolności w zakresie bezpieczeństwa militarnego i niemilitarnego. Tallinn zdaje sobie sprawę, że – niezależnie od oparcia własnego bezpieczeństwa na fundamencie zbiorowej obrony NATO – musi budować własne zdolności celem ewentualnej neutralizacji zagrożeń ze strony Federacji Rosyjskiej. Tym bardziej, że mogą one mieć nie tylko charakter konwencjonalny, gdzie Traktat Waszyngtoński miałby bezpośrednie zastosowanie, ale też hybrydowy, który powinien w pierwszej kolejności być aktywnie odpierany bezpośrednio przez Estonię. Szczególne znaczenie dla Tallinna ma rozwój własnego potencjału w zakresie bezpieczeństwa teleinformatycznego oraz informacyjnego, które pozostają stałymi obszarami zagrożeń ze strony Moskwy. Estonia działa także skutecznie na rzecz budowania szeroko rozumianej odporności energetycznej, gdzie większość państw regionu środkowoeuropejskiego pozostaje zależna od dostaw węgłowodórów z Rosji, postrzegającej politykę surowcową jako narzędzie wpływu.

Po trzecie, Estonia realizuje aktywną i powyżej własnego potencjału politykę bezpieczeństwa i zagraniczną, skutecznie wykorzystując zbudowane przez siebie zdolności w zakresie nowoczesnych technologii. Estonia względnie skutecznie zarządza asymetrią relacji w środowisku międzynarodowym, wydajnie eksponując swoją pozycję powyżej rzeczywistej siły („punching above the weight”) i przeciwstawiając się posiadanyemu deficytowi („smart vs. small policy”). Kluczowym czynnikiem jest budowanie przewag komparatywnych na polu ekonomicznym oraz dyplomatycznym. Estonia należy do najbardziej innowacyjnych państw

na świecie, skutecznie wykorzystując to dla pozyskiwania własnych korzyści w zakresie bezpieczeństwa. Jednocześnie, Tallinn nie unika podejmowania wyzwań, które efektywnie budują prestiż państwa i umożliwiają (jak m.in. niestałe członkostwo w Radzie Bezpieczeństwa ONZ) tworzenie sieci wpływów oraz poszerzanie (częściowo nawet globalizowanie) własnej polityki zagranicznej.

Po czwarte, Estonia prowadzi zdywersyfikowaną zewnętrzną politykę bezpieczeństwa, opartą na ścisłej i jednoczesnej współpracy z państwami członkowskimi NATO oraz neutralnymi państwami sąsiedzkimi, pomimo różnic w polityce tych państw wobec Federacji Rosyjskiej. Tallinn zdaje sobie sprawę z wyzwań związanych z rzeczywistą efektywnością działań Sojuszu w warunkach ewentualnej agresji na jedno z państw członkowskich. Utrzymuje wysoki poziom manewrowości w zakresie polityki zagranicznej, co ma pozwolić na niepogorszenie stanu bezpieczeństwa państwa nawet w sytuacji radykalnej zmiany polityki innych państw. Może to mieć szczególne znaczenie w warunkach tworzenia się różnego typu napięć między największymi sojusznikami, od których w największym stopniu może zależeć zagwarantowanie bezpieczeństwa Estonii.

Nie wydaje się, aby w krótkiej i średniej perspektywie czasowej polityka bezpieczeństwa Estonii mogła ulegać istotnym zmianom. W okresie długoterminowym nie należy wykluczać pewnych „wahnięć” na tle: relacji transatlantyckich (przyszłość stosunków fankusko-amerykańskich), układu wewnątrz wspólnotowego oraz polityki Moskwy, która – niezależnie od utrzymywania strategii neoimperialnej i postrzegania Estonii jako części tzw. „strefy buforowej” – może zmieniać taktykę dążąc do czasowego zaostrenia lub osłabienia retoryki i własnych agresywnych działań. Potencjalne zmiany w środowisku bezpieczeństwa Estonii nie powinny mieć jednak wpływu na zasadnicze założenia jej polityki bezpieczeństwa, opierające zabezpieczenie suwerenności i integralności terytorialnej państwa w pierwszej kolejności na Sojuszu Północnoatlantyckim, przy dopełniającej roli własnych zdolności obronnych oraz innych partnerów międzynarodowych.

Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej

W ujęciu ilościowym mój dorobek naukowy liczy po uzyskaniu stopnia doktora 32 pozycje. Obejmuje on: dzieło, dwie monografie autorskie (w tym jedną na podstawie rozprawy doktorskiej), dwie redakcje naukowe (wspólnie z innymi autorami) monografii

wieloautorskich, siedem rozdziałów w pracach zbiorowych oraz siedemnaście artykułów naukowych i trzy popularno-naukowe. Wymienione pozycje były publikowane w języku angielskim (szesnaście pozycji), polskim (czternaście) i estońskim (dwie). Większość publikacji dotyczyła obszarów rzadko podejmowanych przez innych badaczy, mając niekiedy charakter pionierski.

Wszystkie publikacje były łącznie cytowane – według Google Scholar - 13 razy (bez autocytaowań). Indeks h wynosi 3, a liczba punktów według wykazu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego wynosi 559.

Moje zainteresowania i osiągnięcia badawcze koncentrują się na trzech głównych obszarach:

1. Polityka bezpieczeństwa i zagraniczna Stanów Zjednoczonych Ameryki.
2. Polityka bezpieczeństwa i zagraniczna Republiki Estońskiej.
3. Organizacja i funkcjonowanie NATO.

Obszar badawczy – 1: polityka bezpieczeństwa i zagraniczna USA

Podstawową sferą moich zainteresowań w pierwszym obszarze badawczym jest szeroko rozumiana problematyka podziału obciążeń w sojuszach polityczno-wojskowych Stanów Zjednoczonych. Pozostaje ona stosunkowo rzadko podejmowana, zarówno w piśmiennictwie krajowym oraz (z wyjątkiem amerykańskiego) zagranicznym; tymczasem stanowi istotny element polityki bezpieczeństwa i zagranicznej USA. Tematyce tej poświęciłem monografię oraz siedem artykułów w czasopismach naukowych.

W książce *Problematyka podziału obciążeń w wybranych sojuszach polityczno-wojskowych USA* dokonałem podziału sojuszy zawartych przez Stany Zjednoczone z punktu widzenia politycznego i formalnoprawnego. Szerszej analizie poddałem NATO oraz sojusze dwustronne USA z Japonią i Koreą, jako przykłady przymierzy o szczególnym znaczeniu dla polityki amerykańskiej oraz wysokim poziomie instytucjonalizacji wzajemnych relacji. Przeprowadziłem badania nad podstawowymi zagadnieniami dotyczącymi podziału obciążeń, wskazując, że należy je interpretować względnie szeroko, nie tylko przez pryzmat modeli ekonomicznych oraz poziomu wydatków obronnych, ale także bilansu kosztów i korzyści pozamilitarnych. Wskazywałem, że Stany Zjednoczone ponoszą, ze względu na dysponowany potencjał polityczny, gospodarczy i militarny, większą część obciążeń w zawartych przez siebie sojuszach. Realizacja celu zbiorowej obrony Sojuszu Północnoatlantyckiego oraz

bezpieczeństwo Japonii i Korei są w dużym stopniu oparte na gwarancjach ze strony USA, gotowych do wykorzystania własnych zdolności w tym zakresie. Jednocześnie Waszyngton oczekuje od sojuszników polityki zgodnej z interesami Stanów Zjednoczonych, w tym także w obszarach niebezpośrednio związanych z bezpieczeństwem i obroną. Przygotowana przeze mnie publikacja ma charakter autorski, prezentując wartość teoretyczną w zakresie tworzenia i funkcjonowania sojuszy, jak też praktyczną, służąc jako baza wyjściowa do podejmowania dalszych badań w zakresie polityki i ekonomiki bezpieczeństwa.

W artykułach *The Position of Burden Sharing in Current US Security Policy Vis-à-vis European Allies* oraz *US Japan Burden Sharing During the Presidency of Donald Trump* podejmowałem kwestie znaczenia podziału obciążeń w polityce zagranicznej USA w okresie prezydentury Donalda Trumpa. Dowodziłem, że o ile kwestia adekwatnego zaangażowania europejskich i azjatyckich sojuszników Waszyngtonu we wspólną obronę była trwałym elementem polityki amerykańskiej (o czym wspominałem w publikacji *Czy Stany Zjednoczone placą za dużo. Wydatki obronne państw NATO*), o tyle ostatnie lata nadały jej priorytetowe znaczenie. Konieczność zwiększania przez partnerów USA wydatków obronnych zaczęła być bezpośrednio wiązana z gwarancjami bezpieczeństwa oraz szerzej z zakresem i charakterem relacji dwu- i wielostronnych, w których dominujące pozycje miały Stany Zjednoczone. Przeprowadzone badania wskazywały, że bezprecedensowa presja polityczna USA oraz niekiedy transakcyjny charakter ich polityki był względnie skuteczny, prowadząc do wzrostu wydatków obronnych wśród sojuszników oraz zmiany pozycjonowania tej kwestii we wspólnych dokumentach strategicznych programujących współpracę wewnątrz wybranych sojuszy.

Publikacje *Contemporary Political and R&D Determinants of the Level of the United States Defence Spending* oraz *Wpływ uwarunkowań gospodarczych dla poziomu wydatków obronnych Stanów Zjednoczonych* zostały poświęcone badaniom zależności polityki wewnętrznej, gospodarki i kwestiom badawczo-rozwojowym oraz budżetowi obronemu USA. Prowadzone analizy dowiodły, że poziom wydatków obronnych nie jest uzależniony wyłącznie od poziomu zagrożenia Stanów Zjednoczonych, ale ma także silny związek z wieloma determinantami o charakterze niemilitarnym. Po pierwsze, wynikają one z uwarunkowań politycznych o charakterze wewnętrznym (Partia Republikańska jest w większym stopniu niż Partia Demokratyczna skłonna do zwiększania wydatków obronnych) oraz zewnętrznym (wykorzystywanie potencjału militarnego dla utrzymywania hegemonistycznej pozycji Stanów Zjednoczonych wobec sojuszników, jak i adwersarzy). Po drugie, są związane z uwarunkowaniami badawczo-rozwojowymi, ukierunkowanymi na zachowanie supremacji

technologicznej USA na świecie oraz mającymi korzystne implikacje dla rozwoju innowacyjności, zarówno w sektorze obronnym, jak też cywilnym. Po trzecie, o ile przeprowadzone badania nad zależnością między poziomem wydatków obronnych USA i ich rozwojem gospodarczym nie rozstrzygają jednoznacznie o istnieniu korelacji w tym obszarze, pozostawiając otwartym spór między koncepcją neoklasyczną (negatywne implikacje dla gospodarki) a keynesowską (pozytywne), o tyle należy zgodzić się, że duże znaczenie dla kształtowania wydatków obronnych ma utrzymywanie kompleksu przemysłowego i kształtowanie rynku zbrojeniowego, którego USA pozostają globalnym potentatem.

W ramach pozycji *Podstawowe zagadnienia związane z wydatkami obronnymi Stanów Zjednoczonych. Definicja, ramy prawno-polityczne, struktura i zakres oraz US Defence Budget: Planning, Programming, Budgeting and Execution Process. Political Challenges* odnosiłem się do różnych aspektów polityki budżetowej prowadzonej przez Departament Obrony USA. Celem artykułów było uporządkowanie podstawowych zagadnień związanych z finansowaniem obrony Stanów Zjednoczonych w szerszym kontekście bezpieczeństwa międzynarodowego. Wydatki obronne pozostają przedmiotem bezpośredniego zainteresowania innych państw - szczególnie w warunkach zmian/przesunięć w układzie wydatków - i dotyczy to zarówno sojuszników Stanów Zjednoczonych (np. potencjalni beneficjenci programów pomocy wojskowej), jak też ich adwersarzy (np. wydatki wpływające na zmianę poziomu zagrożenia). Stanowią znaczną część wydatków nieobligatoryjnych w budżecie federalnym USA, podlegając szczególnie wnikliwej kontroli ustawodawczej oraz będąc ważnym elementem polityki bezpieczeństwa Stanów Zjednoczonych.

Ważnym elementem moich prac naukowych w pierwszym obszarze badawczym była analiza polityki zagranicznej USA w okresie prezydentury Baracka Obamy (2009-2017) oraz Donalda Trumpa (2017-2021), ze szczególnym uwzględnieniem relacji dwustronnych między Stanami Zjednoczonymi i Polską. Tematyce tej poświęciłem monografię (współredakcję), trzy rozdziały w pracach zbiorowych oraz trzy artykuły w czasopiśmie naukowych. Realizowałem także projekty badawcze z ośrodkami akademickimi oraz naukowo-eksperckimi.

W monografii *Dziedzictwo Baracka Obamy. Polityka zagraniczna USA w latach 2009-2016. Wybrane zagadnienia* podsumowano dokonania prezydentury Baracka Obamy w obszarze polityki zagranicznej oraz poddano analizie jej poszczególne kierunki, w tym: transatlantycką, azjatycką, bliskowschodnią oraz wobec Federacji Rosyjskiej. W jej ramach przygotowałem rozdział *Stosunki polsko-amerykańskie. Bilans, ocena, perspektywy*, których całość oceniałem pozytywnie. Wpłynęła na to realizacja zasadniczego celu jakim – z perspektywy Warszawy – było utrzymanie zaangażowania Stanów Zjednoczonych w regionie

środkowoeuropejskim w roli kluczowego sojusznika oraz gwaranta bezpieczeństwa. Monografia była efektem projektu prowadzonego wspólnie z Polskim Instytutem Spraw Międzynarodowych, w którym wzięli udział czołowi znawcy problematyki amerykańskiej ze środowisk akademickich i eksperckich.

Artykuł *Kongres i Biały Dom w polityce zagranicznej Stanów Zjednoczonych w pierwszym roku prezydentury Donalda Trumpa* został poświęcony relacjom między rządem i parlamentem amerykańskim w obszarze polityki zagranicznej. Wskazano, że o ile nie zmienił się zasadniczo priorytet polityki zagranicznej USA, którym jest utrzymanie i wzmocnienie amerykańskiego przywództwa w skali globalnej oraz zachowanie możliwie najbardziej stabilnej sytuacji międzynarodowej warunkującej bezpieczeństwo i zdolność do realizacji interesów narodowych Stanów Zjednoczonych, o tyle wprowadzono założenia doktryny *America First* („po pierwsze Ameryka”), oparte na bezwzględnym prymacie interesów USA na świecie, na przeniesieniu w większym stopniu części obciążeń za bezpieczeństwo i stabilny rozwój w skali globalnej na sojuszników oraz partnerów USA i na ograniczaniu multilateralizmu na rzecz unilateralizmu.

W rozdziale *Współczesne amerykańskie podejście do obrony przeciwrakietowej* uwzględniłem wewnętrzne uwarunkowania polityczne w USA determinujące rozwój tarczy przeciwrakietowej (*MD-Missile Defence*). Wskazywałem, że uwzględniają one nie tylko rosnące zagrożenia atakiem balistycznym, ale także poszukiwania przez Stany Zjednoczone nowych sposobów utrzymania globalnego przywództwa. Jednocześnie MD pozostaje ważnym elementem dialogu USA z Federacją Rosyjską, a w warunkach utrzymującego się zagrożenia ze strony Korei Północnej oraz rosnącej potęgi Chin, stanowi stały element odstraszenia amerykańskiej polityki obronnej. Analiza tematyki MD była przedmiotem moich prac o charakterze niejawnym, które w latach 2006-2008 prowadziłem jako członek zespołu międzyresortowego RP ds. negocjacji umowy między Rzeczpospolitą Polską i Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej rozmieszczenia na terytorium RP elementów amerykańskiego systemu obrony przeciwrakietowej.

Rozdział *Asymetria relacji polsko-amerykańskich a stan i perspektywy ich rozwoju (możliwości ograniczania równowagi)* został poświęcony możliwościom zarządzania skutkami asymetrii w stosunkach RP z USA. Wychodząc od analizy politycznych, prawnych i gospodarczych aspektów współpracy między Warszawą i Waszyngtonem, wskazałem na szanse ograniczania asymetrii i stymulowania uwagi silniejszego partnera (USA). Badaniom poddałem w szczególności perspektywy instytucjonalizacji współpracy dwustronnej, neutralizację punktów sporu oraz warunki wzajemnego oddziaływania. Tematyka asymetrii w

relacjach polsko-amerykańskich była elementem prowadzonego wspólnie z Ośrodkiem Studiów Amerykańskich Uniwersytetu Warszawskiego projektu badawczego, w którym wzięli udział przedstawiciele polskich ośrodków akademickich. Ich efektem była monografia *Niekonfrontacyjna asymetria w relacjach polsko-amerykańskich* oraz konferencje poświęcone tej kwestii.

Wybrane aspekty relacji polsko-amerykańskich poddałem także badaniom w artykułach *Evolution of Political and Security Relationship between the Republic of Poland and the United States of America in the years 1999-2019* oraz *Poland and Estonia as Allies of the United States. Several Observations on Terminology and Asymmetry of Relations*. W pierwszym z nich przeprowadziłem analizę współpracy między Polską i USA w latach 1999-2019. Wskazałem, że w okresie prezydentury Donalda Trumpa doszło do wzmocnienia relacji na nienotowanym wcześniej poziomie, na co wpływ miało: powiększanie obecności wojskowej Sił Zbrojnych USA na terytorium RP, zacieśnienie współpracy energetycznej, dalsza instytucjonalizacja dialogu strategicznego między Warszawą i Waszyngtonem oraz efektywne poszerzanie miękkiego wymiaru bezpieczeństwa (np. włączenie RP do amerykańskiego Programu Ruchu Bezwizowego). Drugi natomiast został poświęcony ocenie miejsca Polski i Estonii w polityce zagranicznej Stanów Zjednoczonych. Badałem zróżnicowany poziom asymetrii w relacjach tych dwóch państw z USA.

Innymi projektami poświęconymi stosunkom między USA i RP które współrealizowałem były *Analiza opinii publicznej nt. relacji polsko-amerykańskich w przeszłości i dziś* (wspólnie z Laboratorium Badań Społecznych) oraz *Bariery i Trudności na rynku USA w kontekście Transatlantyckiego Partnerstwa Handlowo-Inwestycyjnego* (na podstawie ankiet przygotowanych przez zainteresowane spółki polskie działające na terytorium Stanów Zjednoczonych). Wyniki badań zostały przedstawione na współorganizowanych przeze mnie konferencjach.

Obszar badawczy – 2: polityka bezpieczeństwa i zagraniczna Republiki Estońskiej, ze szczególnym uwzględnieniem relacji polsko-estońskich

Drugą płaszczyzną badawczą na której koncentrowałem swoje prace naukowe była polityka bezpieczeństwa i zagraniczna Republiki Estońskiej, jako szczególnego przypadku państwa sojuszniczego NATO, znajdującego się na jego północnowschodnich rubieżach. Poświęciłem tej problematyce swoje dzieło, jak również jedną monografię (współautorstwo naukowe), dwa rozdziały w publikacji książkowej, dwa artykuły w czasopiśmie naukowych

(w tym jeden artykuł recenzyjny) oraz dwa artykuły popularno-naukowe. Zrealizowałem także jeden projekt badawczy.

Wieloautorska monografia *100 Years of Diplomatic Relations Between the Republic of Poland and the Republic of Estonia: Common Traces in a Difficult History* została poświęcona różnym aspektom relacji polsko-estońskich, dotyczących zarówno okresu I Rzeczypospolitej, jak też międzywojnia i czasów najnowszych. Publikacja była efektem projektu badawczego prowadzonego wspólnie z Uniwersytetem w Tartu, którego uczestnikami byli przedstawiciele polskich i estońskich ośrodków akademickich. Tematyka ta była prezentowana podczas konferencji międzynarodowej. Jeden z rozdziałów publikacji *Political and Military Alliance Between Poland and Estonia. Past and Present* poświęciłem analizie sojuszu między Polską i Estonią w latach 1920-1939 oraz po roku 1991. Dowodziłem, że determinanty historyczne oraz geopolityczne mają decydujący wpływ na kształtowanie strategicznych więzi między oboma państwami. Warszawa i Tallinn postrzegają podobnie zagrożenie oraz priorytety w obszarze polityczno-wojskowym, akcentując znaczenie kolektywnej obrony jako kluczowej funkcji NATO oraz angażując się w dalsze wzmocnienie zdolności Sojuszu do odstraszania i obrony.

Wątki historyczne dla znaczenia relacji polsko-estońskich uwzględniłem w rozdziale *A Few Remarks on the Meaning of Historical Memory for the Relationship between Poland and Estonia*. Wskazywałem w tej publikacji na wspólne ślady historyczne przełomu XV i XVI wieku w kontekście kształtowania się relacji obu państw w okresie najnowszym. Współorganizowałem także konferencję na ten temat.

Współczesne aspekty polityki bezpieczeństwa Estonii podjąłem w artykule *Polityka dezinformacji Rosji wobec Estonii*. Wskazywałem w nim, że działania Federacji Rosyjskiej w zakresie wojny informacyjnej są bardzo aktywne i mają głębokie zakotwiczenie w wewnętrznych umocowaniach prawnych, politycznych i wojskowych. Dezinformacja przybiera zindywidualizowaną narrację, eksponując wobec Estonii przede wszystkim propagandę historyczną i budując określony przekaz głównie wobec mniejszości rosyjskojęzycznej. Prowadzona przez Rosję polityka dezinformacji napotyka w Estonii na naturalne bariery, które wynikają z uwarunkowań politycznych (konsensus partii politycznych co do pro-transatlantyckiego kursu polityki zagranicznej), historycznych (negatywne doświadczenia związane z polityką ZSRS oraz Federacji Rosyjskiej) oraz gospodarczych (ograniczona obecność kapitału rosyjskiego).

Przygotowałem także artykuł recenzyjny *Recenzja monografii Mariusza Antoniego Kamińskiego: Obrona narodowa Republiki Estonii* poświęcony monografii, która częściowo wypełniła lukę związaną brakiem prac dotyczącej problematyce bezpieczeństwa i obrony

Estonii. Uznałem, że stanowiła ona do tej pory najbardziej przekrojową pozycję polskiej literatury dotycząca obronności tego państwa, mając jednak zawężający charakter, szczególnie w odniesieniu do zewnętrznego wymiaru bezpieczeństwa Estonii.

Tematyce polityki bezpieczeństwa i zagranicznej Estonii poświęciłem dwa artykuły popularno-naukowe. W publikacji *Eesti ja Poola suhted 100: tulevik tōotab head* odniosłem się do historii nawiązania stosunków dyplomatycznych między Rzeczpospolitą Polską i Republiką Estońską, wskazując na złożony process budowania państwowości obu państw po zakończeniu pierwszej wojny światowej. W artykule *Lennart Meri. Statesman and Prophet* przedstawiłem postać Lennarta Meriego, pierwszego po odzyskaniu przez Estonię niepodległości, prezydenta tego państwa. Uwzględniłem - bazując m.in. na wspomnieniach jego bezpośrednich współpracowników - jego kluczową rolę w kształtowaniu proeuropejskiej i pro-transatlantyckiej polityki bezpieczeństwa i zagranicznej Estonii w latach 90-tych XX wieku.

Podjmowałem także szereg działań popularyzatorskich w mediach estońskich dla budowania wiedzy dot. współczesnych i historycznych aspektów sojuszu polityczno-wojskowego między Polską i Estonią. Objęły one m.in. wywiady i artykuły prasowe (m.in. *Epidemia tõttu kannatavad nii Poola kui Eesti* w dzienniku *Postimees* z 20 marca 2020, s. 19) oraz radiowo-telewizyjne dla estońskich nadawców publicznych. Realizowałem także szereg projektów z zakresu dyplomacji publicznej i kulturalnej (m.in. przygotowanie wystawy dotyczącej relacji polsko-estońskich w okresie międzywojennym).

Obszar badawczy – 3: aspekty polityczno-militarno-ekonomiczne funkcjonowania NATO

Trzecim obszarem badawczym moich zainteresowań były polityczno-militarno-ekonomiczne aspekty funkcjonowania Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego. Monografia (oparta na pracy doktorskiej), jeden rozdział w książce wieloautorskiej, cztery artykuły w czasopismach naukowych oraz jedna publikacja o charakterze popularno-naukowym była efektem moich prac.

Książka *Finanse NATO* była pierwszą, obszerną próbą całościowego podejścia do problematyki finansowania Sojuszu Północnoatlantyckiego. Uwzględniłem w niej, oprócz analiz i wniosków ekonomicznych sensu stricto, szerokie fragmenty dotyczące politycznych i prawno-organizacyjnych elementów funkcjonowania NATO. Ostrze swoich badań koncentrowałem, z jednej strony, na analizie Sojuszu jako organizacji międzynarodowej stanowiącej związek suwerennych państw, z drugiej zaś, pozycji NATO jako kompleksu militarno-gospodarczego o największym na świecie potencjale wojskowym i realizującym

szereg zadań związanych nie tylko z funkcją zbiorowej obrony, ale także szerzej postrzeganego bezpieczeństwa euroatlantyckiego.

Podobnie jak w przypadku pierwszego obszaru badawczego, dużą część badań poświęciłem kwestii podziału obciążeń, w tym głównie znaczenia wydatków obronnych państw członkowskich NATO dla efektywnego działania Sojuszu Północnoatlantyckiego. W rozdziale *NATO Defence Expenditures and the Baltic Member-States* podjąłem tematykę finansowania obrony przez państwa regionu Morza Bałtyckiego (Dania, Estonia, Litwa, Łotwa, Niemcy, Norwegia i Polska), analizując podobieństwa i różnice w polityce poszczególnych państwa. Wykazałem, że o ile Polska i państwa bałtyckie są liderami w alokowaniu środków na obronność, a Dania i Norwegia są zdecydowane do ich zwiększania, o tyle Niemcy prowadzą politykę trwałego utrzymywania wydatków obronnych na ograniczonym poziomie, co częściowo wynika z realizowanej przez Berlin kultury bezpieczeństwa.

W artykułach *Managing the Volume and Structure of Defence Expenditures in the NATO Member States*, *Defence expenditures of NATO member states after COVID crisis* oraz *Poland's Defence expenditures in the NATO framework* przedstawiłem wybrane aspekty alokowania przez państwa sojusznicze środków na obronność i wynikające z tego konsekwencje dla bezpieczeństwa obszaru północnoatlantyckiego. W pierwszym z nich dokonałem analizy stopnia wypełniania przez członków NATO wytycznych finansowych, wskazując, że tylko ograniczona liczba sojuszników stosuje się do wspólnie określonych zasad (zobowiązanie do wydatków na obronność co najmniej 2 % swojego PKB, w tym 20 % na wydatki inwestycyjne). W drugim artykule przedstawiłem prognozy co do kształtowania się wydatków obronnych państw członkowskich w warunkach kryzysu gospodarczego spowodowanego pandemią COVID-19 oraz zmianą administracji w USA (objęcie rządów przez Partię Demokratyczną). Wykazałem – o ile sytuacja bezpieczeństwa nie ulegnie wyraźnemu pogorszeniu – że w najbliższych kilku latach dotychczasowy trend zwiększania wydatków obronnych w Sojuszu zostanie prawdopodobnie zahamowany. Trzecia publikacja została poświęcona analizie kształtowania się wydatków obronnych w Polsce w okresie od początku jej członkostwa w NATO. Podkreśliłem, że w Warszawie panuje ponadpartyjny konsens – zakotwiczony w stosownych przepisach ustawowych - co do konieczności wypełniania wytycznych finansowych Sojuszu.

Podjęmowałem także problematykę bezpieczeństwa energetycznego NATO jako stosunkowo nowego (szczególnie od czasu szczytu Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego w Rydze w 2006 roku) elementu polityki Sojuszu. W artykule *Bezpieczeństwo energetyczne NATO: historia, doktryny oraz perspektywy rozwoju*

wskazywałem, że rosnące uzależnienia surowcowe europejskich sojuszników od zagranicznych dostawców, wykorzystywanie przez Rosję nośników energii jako elementu nacisku politycznego oraz niestabilność na obszarze Afryki Północnej i Sahelu powinna sprzyjać zacieśnianiu współpracy w NATO w dziedzinie bezpieczeństwa energetycznego. Wzmacniać ten trend będzie zmiana polityki energetycznej USA, stających się jednym z głównych producentów węglowodorów na świecie. Tematyka bezpieczeństwa energetycznego NATO była także elementem mojej współpracy z amerykańskim ośrodkiem badawczo-eksperckim Atlantic Council, z którym współorganizowałem konferencję poświęconą bezpieczeństwu energetycznemu w regionie Morza Bałtyckiego.

Przygotowałem w tym obszarze badawczym jeden artykuł popularyzatorski *Kakskümmend aastat Tšehhi, Ungari ja Poola liitumisest NATOga: eile, täna ja homme* dotyczący procesu akcesji Polski, Czech i Węgier do Sojuszu Północnoatlantyckiego.

Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę

W okresie 2008-2021 miałem 38 wystąpień/referatów na konferencjach i seminariach naukowych (krajowych i zagranicznych). Wziąłem udział w ponad stu konferencjach (krajowych i zagranicznych) z obszaru nauk społecznych, w tym: nauk o polityce i administracji, nauk o bezpieczeństwie i nauk ekonomicznych.

Prowadziłem cykl wykładów w Krajowej Szkole Administracji Publicznej poświęcony zagadnieniom związanym ze statusem funkcjonariusza międzynarodowego w NATO (2006) oraz polityce zagranicznej Stanów Zjednoczonych (2016). W Akademii Obrony Narodowej (Akademii Sztuki Wojennej) prowadziłem zajęcia poświęcone polityce bezpieczeństwa USA oraz relacjom polsko-amerykańskim (2015-2016). Realizowałem również okazjonalne wykłady na zaproszenie American University w Waszyngtonie (październik 2010 – stan relacji polsko-amerykańskich), Politechniki w Tallinnie (wrzesień 2019), Uniwersytetu w Tartu (wrzesień 2019) oraz Bałtyckiej Akademii Obrony w Tartu (grudzień 2019).

W latach 2013-2016 byłem członkiem Rady Fundacji Fulbrighta, gdzie pełniłem m.in. funkcję przewodniczącego podkomisji ds. public relations i marketingu oraz organizowałem spotkania ze stypendystami programu (zarówno polskimi, jak też amerykańskimi). Uczestniczyłem także w procesach rekrutacyjnych i współorganizowałem seminaria poświęcone powstaniu i funkcjonowaniu Fundacji Fulbrighta.

Współtworzyłem i byłem członkiem ukonstytuowanej w 2014 Polsko-Amerykańskiej Rady Innowacyjności, stanowiącej platformę współpracy między polskimi i amerykańskimi

ośrodkami badawczo-rozwojowymi oraz przedsiębiorstwami aktywnymi w obszarze innowacji; organizowałem seminaria promujące funkcjonowanie tej organizacji. Byłem także członkiem rady Polskiej Agencji Kosmicznej (2017-2018) oraz organizowałem Polsko-Amerykańską Radę Biznesu z siedzibą w Waszyngtonie (powstała w 2010 roku), jak również Polsko-Estońską Izbę Gospodarczą (ukonstytuowana w 2020 roku). Byłem członkiem Stowarzyszenia Euroatlantyckiego (2014-2021) oraz jestem członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych.

Organizowałem seminaria i konferencje poświęcone wybranym aspektom relacji polsko-amerykańskich (2011-2017) oraz polsko-estońskich (2018-2021), ściśle współpracując z Ośrodkiem Studiów Amerykańskich Uniwersytetu Warszawskiego, ośrodkami badawczo-eksperyckimi w Waszyngtonie (przede wszystkim *Atlantic Council* oraz *Center for European Policy Analysis*) oraz Tallinnie (*International Centre for Defence and Security*), jak również środowiskiem akademickim w Estonii (Uniwersytet w Tallinnie, Politechnika w Tallinnie oraz Uniwersytet w Tartu).

Inne informacje dotyczące kariery zawodowej

Całe swoje życie zawodowe związałem z pracą w administracji RP. W latach 1997-1998 byłem zatrudniony w Departamencie Finansowania Bezpieczeństwa Państwa Ministerstwa Finansów, gdzie zajmowałem się analizą kosztów rozszerzenia NATO i wynikającymi stąd implikacjami dla bezpieczeństwa Polski. Od 1999 roku jestem pracownikiem Ministerstwa Spraw Zagranicznych, będąc początkowo (do sierpnia 1999) zatrudniony w Departamencie Polityki Bezpieczeństwa Europejskiego, a następnie (w latach 1999-2004) Stałego Przedstawicielstwa RP przy Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego i Unii Zachodnioeuropejskiej.

W latach 2004-2008 byłem zatrudniony w Departamencie Polityki Bezpieczeństwa MSZ, realizując m.in. zadania związane z procesem rozmieszczenia amerykańskich elementów obrony przeciwrakietowej na terytorium RP. Byłem członkiem zespołu negocjacyjnego, odpowiedzialnego za prawne, polityczne i ekonomiczne elementy związane ze stacjonowaniem sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych w Polsce.

W latach 2008-2012 byłem kierownikiem wydziału ekonomicznego Ambasady RP w Waszyngtonu, kontynuując – obok realizacji spraw o charakterze ekonomiczno-finansowym - zaangażowanie w obszarze polityki bezpieczeństwa (współpraca polsko-amerykańska w obszarze obrony przeciwrakietowej), w tym bezpieczeństwa energetycznego (rewolucja łupkowa). W latach 2012-2013 byłem zastępcą dyrektora Departamentu Współpracy

Ekonomicznej MSZ, a w okresie 2013-2018 dyrektorem Departamentu Ameryki MSZ. Przygotowywałem propozycje działań co do kierunków polskiej polityki zagranicznej wobec państw Zachodniej Hemisfery, będąc także autorem analiz dotyczących polityki wewnętrznej i zewnętrznej USA. Od 2018 roku jestem ambasadorem nadzwyczajnym i pełnomocnym RP w Republice Estońskiej.

Równolegle do pracy zawodowej doskonalilem swój warsztat naukowy, starając się bezpośrednio wykorzystywać nabytą wiedzę teoretyczną w praktycznych realiach politycznych i dyplomatycznych. Szeroko współpracowałem z ośrodkami akademickimi i badawczo-eksperyckimi. Pozwoliło mi to na unikalne łączenie aspektów teoretycznych i empirycznych pracy naukowej, szczególnie w obszarach, które były rzadko podejmowane w krajowej i zagranicznej literaturze.

Cezary Kozłowski

**Wykaz osiągnięć naukowych albo artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój
dyscypliny nauk o polityce i administracji**

**I. INFORMACJA O OSIĄGNIĘCIACH NAUKOWYCH ALBO ARTYSTYCZNYCH,
O KTÓRYCH MOWA W ART. 219 UST. 1. PKT 2 USTAWY**

1. Monografia naukowa, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2a Ustawy.

Kozłowski G., *Smart not Small. Polityka bezpieczeństwa Republiki Estońskiej*, Towarzystwo Naukowe Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, Lublin 2020, ss. 372, ISBN 978-83-7306-965-7

Recenzenci wydawniczy: prof. Raimo Pullat (Uniwersytet w Tallinnie), dr. hab. Zdzisław Śliwa (Bałtycka Akademia Obrony).

II. INFORMACJA O AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ ALBO ARTYSTYCZNEJ

1. Wykaz opublikowanych monografii naukowych (z zaznaczeniem pozycji niewymienionych w pkt I.1).

Kozłowski G., *Finanse NATO*, Wydawnictwo Bellona, Warszawa, 2008, ss. 220, ISBN 978-83-11-11417-3

Recenzenci (pracy doktorskiej): prof. Leokadia Oręziak (Szkoła Główna Handlowa), prof. Wacław Stankiewicz (Prywatna Wyższa Szkoła Businessu, Administracji i Technik Komputerowych).

Kozłowski G., *Problematyka podziału obciążeń w wybranych sojuszach polityczno-wojskowych USA*, Towarzystwo Naukowe Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, Lublin 2021, ss. 180, ISBN 978-83-7306-984-8 (w trakcie publikacji).

Recenzenci wydawniczy: dr hab. Eugeniusz Cieślak (Bałtycka Akademia Obrony), dr hab. Krzysztof Załęski (Akademia WSB).

2. Wykaz opublikowanych rozdziałów w monografiach naukowych.

Kozłowski G., *Współczesne amerykańskie podejście do obrony przeciwrakietowej*, w: *Obrona przeciwrakietowa w polskiej perspektywie*, red. R. Kupiecki, Polski Instytut Spraw Międzynarodowych, Warszawa 2015, s. 253-304. ISBN 978-83064895-40-1

Kozłowski G., *Asymetria relacji polsko-amerykańskich a stan i perspektywy ich rozwoju (możliwości ograniczania równowagi)*, w: *Niekonfrontacyjna asymetria w relacjach polsko-amerykańskich*, red. B. Szklarski, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Warszawa 2015, s. 85-106. ISBN 978-83-63743-42-0

Kozłowski G., *Stosunki polsko-amerykańskie. Bilans, ocena, perspektywy*, w: *Dziedzictwo Baracka Obamy. Polityka zagraniczna USA w latach 2009-2016. Wybrane zagadnienia*, red. S. Dębski, G. Kozłowski, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Warszawa 2017, s. 9-32. ISBN 978-83-65427-42-7

Kozłowski G., *NATO Defence Expenditures and the Baltic Member-States*, w: *NATO at 70 and the Baltic States: Strengthening the Euro-Atlantic Alliance in an Age of Non-Linear Threats*, red. M. Voyger, The Baltic Defence College, Tartu 2019, s. 71-81. ISBN 978-9949-7259-5-3

Kozłowski G., *Podstawowe zagadnienia związane z wydatkami obronnymi Stanów Zjednoczonych. Definicja, ramy-prawno-polityczne, struktura i zakres*, w: *Bezpieczeństwo Polski w drugiej dekadzie XXI wieku, Tom 3*, red. K. Załęski, P. Polko, Wydawnictwo Naukowe Wyższej Szkoły Businessu, Dąbrowa Górnicza 2020, s. 19-43. ISBN 978-83-65621-66-5

Kozłowski G., *Political and Military Alliance Between Poland and Estonia. Past and Present*, w: *100 Years of Diplomatic Relations Between the Republic of Poland and the Republic of Estonia: Common Traces in a Difficult History*, red. G. Kozłowski, A. Selart, University of Tartu Press, Tartu 2020, s. 13-21. ISBN 978-9949-03-539-7

Kozłowski G., *A Few Remarks on the Meaning of Historical Memory for the Relationship between Poland and Estonia*, w: *Briefe, Gesetz und Gericht im polnischen Livland – am Beispiel David Hilchen. Letters, Law and Court in Polish Livonia – the Case of David Hilchen*, red. K. Viiding, LIT Verlag, Münster 2020, ISBN 978-3-643-14589-5 (w trakcie publikacji)

3. Informacja o członkostwie w redakcjach naukowych monografii.

Dziedzictwo Baracka Obamy. Polityka zagraniczna USA w latach 2009-2016. Wybrane zagadnienia. red. S. Dębski, G. Kozłowski, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Warszawa, 2017. Swój udział oceniam na 50 %.

100 Years of Diplomatic Relations Between the Republic of Poland and the Republic of Estonia: Common Traces in a Difficult History, red. G. Kozłowski, A. Selart, University of Tartu Press, Tartu, 2020. Swój udział oceniam na 50 %.

4. Wykaz opublikowanych artykułów w czasopismach naukowych (z zaznaczeniem pozycji niewymienionych w pkt I.2).

Kozłowski G., *Spanning the Atlantic: Political, Economic and Scientific Co-operation Between Poland and Brazil*, „Journal of Polish-Brazilian Science and Technology”, 2015, vol. 1, s. 15-25

Kozłowski G., *Czy Stany Zjednoczone płacą za dużo? Wydatki obronne państw NATO*, „Polski Przegląd Dyplomatyczny”, 2016, nr 1 (67), s. 67-87

Kozłowski G., Wieczorkiewicz J., *Bezpieczeństwo energetyczne NATO: historia, doktryny oraz perspektywy rozwoju*, „Bezpieczeństwo Narodowe”, 2016, nr 37-40, s. 133-151. Swój udział oceniam na 50 %.

Kozłowski G., *Partners Despite Distance: Development of Polish-Brazilian Cooperation*, „Journal of Polish-Brazilian Science and Technology”, 2016, vol. 2, s. 11-22

Kozłowski G., *Managing the Volume and Structure of Defence Expenditures in the NATO Member States*, „Przegląd Organizacji”, 2017, nr 7, s. 66-72

Kozłowski G., *Kongres i Biały Dom w polityce zagranicznej Stanów Zjednoczonych w pierwszym roku prezydentury Donalda Trumpa*, „Sprawy Międzynarodowe”, 2017, nr 4, s. 49-64

Kozłowski G., *Contemporary Political and R&D Determinants of the Level of the United States Defence Spending*, „Myśl Ekonomiczna i Polityczna”, 2019, nr 3, s. 63-82

Kozłowski G., *Wpływ uwarunkowań gospodarczych dla poziomu wydatków obronnych Stanów Zjednoczonych*, „Myśl Ekonomiczna i Polityczna”, 2019, nr 4, s. 45-70

Kozłowski G., *The Position of Burden Sharing in Current US Security Policy Vis-à-vis European Allies*, „Baltic Journal of European Studies”, 2019, vol. 9, no 4 (29), s. 108-126

Kozłowski G., *Poland and Estonia as Allies of the United States. Several Observations on Terminology and Asymmetry of Relations*, „Security Forum”, 2019, vol. 3, no 2, s. 7-21

Kozłowski G., *Evolution of Political and Security Relationship between the Republic of Poland and the United States of America in the years 1999-2019*, „Journal on Baltic Security”, 2019, vol. 5, issue 2, s. 41-51

Kozłowski G., *Polityka dezinformacji Rosji wobec Estonii*. „Sprawy Międzynarodowe”, 2019, nr 4, s. 107-128

Kozłowski G., *Recenzja monografii Mariusza Antoniego Kamińskiego: Obrona narodowa Republiki Estonii. Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2019, „De Securitate et Defensione. O Bezpieczeństwie i Obronności”*, 2020, nr 1 (6), s. 269-273

Kozłowski G., *US Defence Budget: Planning, Programming, Budgeting and Execution Process. Political Challenges*, "Security Forum", 2020, vol. 4, no 1, s. 21-32

Kozłowski G., *US Japan Burden Sharing During the Presidency of Donald Trump*, "Humanities and Social Sciences", 2020, vol. XXV, Research Journal 27, s. 51-65

Kozłowski G., *Defence expenditures of NATO member states after COVID crisis*, "Journal on Baltic Security", 2021, vol. 7, issue 2. (w trakcie publikacji)

Kozłowski G., *Poland's Defence expenditures in the NATO framework*, "Proceedings of Estonian Academy of Security Sciences", 2021, no 20. (w trakcie publikacji)

W pozostałych czasopismach.

Kozłowski G., *Kakskümmend aastat Tšehhi, Ungari ja Poola liitumisest NATOga: eile, täna ja homme*, "Diplomaatia", 2019, no 4, s. 7-8

Kozłowski G., *Eesti ja Poola suhted 100: tulevik töötab head*, "Diplomaatia", 2021, no1, w: <https://diplomaatia.ee/cesti-ja-poola-suhted-100-tulevik-tootab-head/>. – dostęp z 28 września 2021.

Kozłowski G., *Lennart Meri. Statesman and Prophet*, "New Eastern Europe", 2021, no 4, s. 106-112.

5. Informacja o wystąpieniach na krajowych lub międzynarodowych konferencjach naukowych lub artystycznych, z wyszczególnieniem przedstawionych wykładów na zaproszenie i wykładów plenarnych.

A. Wykłady na zaproszenie i wykłady plenarne.

Kozłowski G., *Perspectives of US-Poland Political and Economic Relationship*. Konferencja *USA-Eurasia Business Conference*, Omaha State, Omaha, 11-12 października 2010

Kozłowski G., *US-Poland Energy Cooperation*, Konferencja naukowa *69th Annual Meeting of PIASA*, Polish Institute of Arts and Sciences of America, Waszyngton, 10-11 czerwca 2011

Kozłowski G., *Perspektywy współpracy między Polską i Brazylią.*, Seminarium naukowe *Z Historii Brazylii*, Centrum Studiów Latinoamerykańskich Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa, 13 marca 2013

Kozłowski G., *Współpraca między państwami regionu środkowoeuropejskiego i Ameryki Łacińskiej oraz Karaibów*. Seminarium naukowe *Ameryka Łacińska i Karaiby – Europa Środkowa i Wschodnia w poszukiwaniu wspólnych obszarów współpracy*, Polski Instytut Spraw Międzynarodowych, Warszawa, 13 maja 2014

Kozłowski G., *Energy as an Instrument of Russian New Generation Warfare*, Konferencja naukowa *European-American Security Workshop*, The Potomac Foundation, Florencja, 28-30 maja 2015

Kozłowski G., *Political, Economic and Scientific Cooperation between Poland and Brasil*. Konferencja naukowa *1st Polish-Brazilian Conference on Science and Technology*, University of Brasilia, Brasilia, 21-22 września 2015

Kozłowski G., *Główne aspekty relacji między USA i RP*, seminarium naukowe *Stan relacji polsko-amerykańskich ze szczególnym uwzględnieniem problematyki ruchu bezwizowego* Wyższa Szkoła Informatyki i Zarządzania, Rzeszów, 8 października 2015

Kozłowski G., *Perspectives and Opportunities for Accelerating Polish-American cooperation in Science and Technology*, Konferencja naukowa *16th Polish-American Conference on Science and Technology*, Instytut Lotnictwa, Warszawa, 16-17 maja 2016

Kozłowski G., *Perspectives of Cooperation between Poland and Brasil*. Konferencja naukowa *2nd Polish-Brazilian Conference on Science and Technology*, Instytut Lotnictwa, Warszawa 7-8 września 2016

Kozłowski G., *The Meaning of Historical Memory for the Relationship between Poland and Estonia*, Konferencja naukowa *Letters, Law and Court in Polish Livonia – the Case of David Hilchen*, Estonian Academy of Science, Tallinn, 16 kwietnia 2019

Kozłowski G., *The Alliance between Estonia and Poland. Yesterday and Today*. Konferencja naukowa *Scripta Manent: Estonian-Polish Relations Over Centuries*, University of Tartu, Tartu, 13 września 2019

B. Inne wystąpienia.

Kozłowski G., *Exploring Europe's Potential of Shale Gas*, Seminarium *Prospects for Unconventional Gas in Europe*, Ambasada RP w Waszyngtonie, Waszyngton, 26 maja 2011

Kozłowski G., *Political Realities of the Nuclear Renaissance in the US and Europe*, Konferencja *After Fukushima: The Future of Nuclear Energy in the United States and Europe*, John Hopkins Paul. H. Nitze School of Advanced International Studies (SAIS), Waszyngton, 31 maja 2011

Kozłowski G., *New US-Poland Energy Partnership Prospects*, Seminarium *US-PL Energy Relations*, Ambasada RP w Waszyngtonie, Waszyngton, 10 czerwca 2011

Kozłowski G., *Transatlantic Relations and Shale Gas*, Seminarium *The Emissions Footprint of the Shale Gas Development*, Ambasada RP w Waszyngtonie, Waszyngton, 10 września 2011

Kozłowski G., *Innovation in the Transatlantic relations*, Seminarium *Innovation and the Global Economy*, Ambasada RP w Waszyngtonie, Waszyngton, 4 listopada 2011

Kozłowski G., *US and EU development assistance*, Seminarium *US Foreign Assistance in Eastern Partnership and Western Balkans Countries. Opportunities for Transatlantic Cooperation*, Ambasada RP w Waszyngtonie, Waszyngton, 22 listopada 2011

Kozłowski G., *Biodiesel and Energy Security. Transatlantic Perspective*, Seminarium *Biodiesel and Energy Security. Opportunities for the EU and US*, Ambasada RP w Waszyngtonie, Waszyngton, 24 stycznia 2012

Kozłowski G., *Główne aspekty relacji polsko-amerykańskich w kontekście projektu Transatlantyckiego Partnerstwa Handlowo-Inwestycyjnego*, Konferencja *Barier i Trudności na rynku USA w kontekście Transatlantyckiego Partnerstwa Handlowo-Inwestycyjnego*, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Warszawa, 9 października 2013

Kozłowski G., *Badania opinii publicznej nt. relacji polsko-amerykańskich w przeszłości i dziś*. Konferencja *Ocena Relacji Polsko-Amerykańskich. Analiza Wyników Opinii Publicznej*, Ministerstwo Spraw Zagranicznych oraz Laboratorium Badań Społecznych, Warszawa 28 lutego 2014

Kozłowski G., *Security, economic and scientific aspects of US-Poland relations*. Konferencja *Relacje między USA i RP*, Konferencja Naukowa, *Relacje między USA i RP*, Fundacja Kościuszkowska, Warszawa, 20 marca, 2015.

Kozłowski G., *Geopolityczne aspekty Transatlantyckiego Partnerstwa Handlowo-Inwestycyjnego*, VII Europejski Kongres Gospodarczy, Katowice, 20-22 kwietnia 2015

Kozłowski G., *Geneza i ramy funkcjonowania Polsko-Amerykańskiej Rady Innowacyjności*, Seminarium *Polsko-Amerykańska Rada Innowacyjności*, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Warszawa, 12 maja 2015

Kozłowski G., *Zarządzanie asymetrią w relacjach polsko-amerykańskich*, Seminarium *Niekonfrontacyjna asymetria w stosunkach polsko-amerykańskich*, Uniwersytet Warszawski, Warszawa, 20 listopada 2015

Kozłowski G., *Możliwości rozwoju współpracy między RP a państwami Ameryki Środkowej i Karaibów*. Konferencja *Współpraca między Polską a państwami Ameryki Środkowej i Karaibów*, Senat RP, Warszawa, 16 września 2016

Kozłowski G., *A Decade of Evolution: Evaluating the Past Ten Years of the Eastern Partnership*. Konferencja *The 6th Annual Tallinn Conference on the Eastern Partnership* Estonian Center of Eastern Partnership, Tallinn, 8 lutego 2019

Kozłowski G., *Poland and NATO*, Konferencja *NATO-EU Roundtable*, Estonian Atlantic Treaty Association, Tallinn, 4 kwietnia 2019.

Kozłowski G., *Defence Expenditures and NATO Baltic Member States*, seminarium *NATO at 70 and the Baltic States*, Baltic Defence College, Tartu, 20 czerwca 2019.

Kozłowski G., *Estonian-Polish Interwar Relations*, Seminarium *The Emergence of New States in Eastern Europe after the First World War: Lessons for all of Europe*, Tallinn Technical University, Tallinn, 16 września 2019

Kozłowski G., *How Open is Estonia to other European cultures? The challenges of Poland*, Seminarium *Every Beginning is Easy*, Estonian Institute of Culture, Tallinn, 10 października 2019

Kozłowski G., *Parameters of Political Relations between Ukraine and Poland*, Seminarium *Geopolitics in Europe-Future of Ukraine*, Estonian School of Diplomacy, Tallinn, 8 listopada 2019

Kozłowski G., *Poland in NATO* Seminarium *NATO: 1949-1999-2019. The 20 years of Poland in the 70 Years of the Alliance*, International Centre for Defence and Security, Tallinn, 20 listopada 2019

Kozłowski G., *Different Aspects of Hybrid Warfare*, Konferencja *Need to Know IX: Intelligence and Major Political Change*, International Centre for Defence and Security, Tallinn, 28 listopada 2019

Kozłowski G., *Détente Beyond Deterrence – What Conditions for Meaningful Diplomacy?* Seminarium z cyklu *Senior Leaders Defence Course*, Baltic Defence College, Tallinn, 4 grudnia 2019

Kozłowski G., *Political and Economic Relations between Poland and Estonia*, Seminarium *Economic Cooperation and Business Opportunities for Poland and Estonia*, Enterprise Estonia, Tallinn, 5 grudnia 2019

Kozłowski G., *Polish-Estonian Alliance throughout the Century*, Seminarium *100 years of diplomatic relations between Poland and Estonia*, National Archives of Estonia, Tartu, 15 lutego 2021

Kozłowski G., *What is Poland's Perspective towards Russia*, Konferencja *6th Annual Conference on Russia*, Baltic Defence College, Tartu, 6 marca 2021

Kozłowski G., *The Alliance between Poland and Estonia*, Konferencja *Estonia i Polska. Wspólna Przeszłość i Przyszłość*, Ambasada Republiki Estońskiej w Warszawie, Warszawa, 7 października 2021

6. Informacja o udziale w komitetach organizacyjnych i naukowych konferencji krajowych lub międzynarodowych, z podaniem pełnionej funkcji.

World Bank, Konferencja *Economic Transformation and the Future of Capitalism. Lessons Learned from Poland's Success in Economically Turbulent Times*, 3 listopada 2009, Waszyngton. Współorganizator.

Atlantic Council, Konferencja *Energy Security in the Baltic Sea Region*, 7 lipca 2011, Waszyngton. Współorganizator.

Estonian Academy of Science, Konferencja *Letters, Law and Court in Polish Livonia – the Case of David Hilchen*, 16 kwietnia 2019, Tallinn. Współorganizator.

University of Tartu, Konferencja *Scripta Manent: Estonian-Polish Relations Over Centuries*, 13 września 2019, Tartu. Współorganizator.

Organizator seminariów/konferencji realizowanych przez Ambasadę RP w Waszyngtonie oraz Ministerstwo Spraw Zagranicznych (uwzględnionych w pkt. 5 B).

7. Członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych wraz z informacją o pełnionych funkcjach.

Rada Fundacji Fulbrighta (2013-2016); członek oraz przewodniczący Komisji ds. Public Relations i Marketingu.

Rada Polskiej Agencji Kosmicznej (2017-2018); członek.

Polsko-Amerykańska Rada Innowacyjności (2014-2016); członek i współorganizator.

Stowarzyszenie Euroatlantyckie (2014-2021); członek.

Polskie Towarzystwo Nauk Politycznych (2021-); członek.

8. Informacja o recenzowanych pracach naukowych lub artystycznych, w szczególności publikowanych w czasopiśmie międzynarodowych.

Recenzowałem dwa artykuły naukowe w zakresie nauk społecznych w ramach współpracy z Politechniką Rzeszowską - 2021.

9. Informacja o udziale w zespołach badawczych, realizujących projekty inne niż określone w pkt. II.9.

Projekt MSZ oraz Ośrodka Studiów Amerykańskich Uniwersytetu Warszawskiego *Niekonfrontacyjna asymetria w stosunkach polsko-amerykańskich*. (2014-2015). Współkierownik i wykonawca.

Projekt MSZ oraz Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych *Dziedzictwo Baracka Obamy. Polityka zagraniczna USA w latach 2009-2016. Wybrane zagadnienia* (2017). Współkierownik i wykonawca.

Projekt Ambasady RP w Tallinnie i Uniwersytetu w Tartu, *100 Years of Diplomatic Relations Between the Republic of Poland and the Republic of Estonia: Common Traces in a Difficult History* (2020). Współkierownik i wykonawca.

III. INFORMACJA O WSPÓŁPRACY Z OTOCZENIEM SPOŁECZNYM I GOSPODARCZYM

1. Informacja o współpracy z sektorem gospodarczym.

Współpracowałem z polskimi i amerykańskimi przedsiębiorstwami w trakcie pełnionej przeze mnie funkcji kierownika wydziału ekonomicznego w Ambasadzie RP w Waszyngtonie. Byłem współzałożycielem ukonstytuowanej w 2010 roku Polsko-Amerykańskiej Rady Biznesu (PARB), skupiającej kilkadziesiąt spółek amerykańskich, podejmujących inwestycje w Polsce. Współorganizowałem kilkanaście misji gospodarczych przedstawicieli polskich spółek (przede wszystkim sektora energetycznego). Wspierałem także bezpośrednio działania polskich podmiotów w okresie swojej pracy na stanowisku zastępcy dyrektora Departamentu Współpracy Ekonomicznej w Ministerstwie Spraw Zagranicznych.

Współtworzyłem Polsko-Amerykańską Radę Innowacyjności, powołaną w 2014 roku przez Departament Stanu oraz MSZ i Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, skupiającej przedstawicieli środowiska biznesu oraz ośrodków badawczo-naukowych.

Doprowadziłem do założenia w 2020 roku Polsko-Estońskiej Izby Gospodarczej, składającej się z kilkudziesięciu polskich i estońskich przedsiębiorstw podejmujących inwestycje w obu państwach.

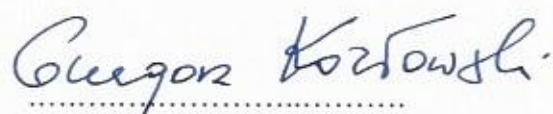
2. Informacja o udziale w zespołach eksperckich lub konkursowych.

Uczestniczyłem w pracach konkursowych z ramienia Rady Fundacji Fulbrighta oraz funkcji kierowniczych pełnionych w Ministerstwie Spraw Zagranicznych.

IV. INFORMACJE NAUKOMETRYCZNE

Indeks Hirscha wynosi 3. Liczba cytowań (bez autocytowań) w Google Scholar – 13, natomiast łączna liczba punktów zgodnie z wykazem MNiSW -559 pkt.

Baza danych – Google Scholar.

Handwritten signature of Grzegorz Kozłowski in black ink, written in a cursive style. The signature is positioned above a horizontal dotted line.

(podpis wnioskodawcy)